

GÈNERES ORALS INFORMALS

Daniel Cassany i Comas

Professor titular d'Anàlisi del Discurs a la Universitat Pompeu Fabra. És Mestre de Català per la Universitat Autònoma de Barcelona, llicenciat amb grau en Filologia Catalana per la Universitat de Barcelona i doctor en Filosofia i Lletres i Ciències de l'Educació per la Universitat de Barcelona, especialitat en Didàctica de la Llengua i la Literatura.

Ha sigut professor de postgraus, màsters i doctorats en universitats espanyoles, europees, hispanoamericanes i japoneses i conferenciant invitat en diversos congressos internacionals.

Ha publicat més de dotze llibres sobre comunicació escrita, lingüística aplicada i ensenyament de llengües, en català, castellà i portuguès.

Solem creure que la parla informal s'aprèn de manera natural, amb l'adquisició del sistema del llenguatge, gràcies a la interacció constant amb la família, els amics i l'entorn. Però el dia a dia es va omplint de situacions comunicatives noves i diverses, que exigeixen destreses i coneixements particulars, que no podem pressuposar que s'aprenquin per defecte.

Presentació

Repassem succintament les situacions informals de comunicació oral que trobem avui, amb el propòsit d'oferir propostes de treball i orientacions per a secundària, en un àmbit que pot

rebre poca atenció a l'aula, més enllà de les qüestions relacionades amb la correcció lingüística. En un altre lloc ("Ensenyar a parlar?", en aquesta mateixa pàgina [web](#)) ja he raonat que em semblava una limitació centrar l'ensenyament de l'oral només en els gèneres formals (exposicions acadèmiques, entrevistes professionals, etc.), al marge que siguin rellevants, sens dubte.

És clar que la distinció entre nivells de formalitat (protocol·lari o ritual, formal, mitjà, familiar, col·loquial, vulgar) és essencial per al parlant, si a més de fer-se entendre vol mostrar i rebre respecte. El fet d'elegir bé entre un *Déu vos guard*, un *Bon dia*, un *Hola* o un *Ei!*, amb totes les connotacions culturals, de cortesia i d'actitud, marca la diferència entre encetar un intercanvi amb el peu dret o no.

L'oral informal es relaciona amb l'expressió de la subjectivitat i l'emotivitat, a més dels temes quotidians i l'ús de varietats dialectals marcades (geogràfiques, generacionals i socials). S'allunya del discurs objectiu, específic i precís que caracteritza les assignatures escolars (ciències naturals i socials, humanitats, etc.) i que és el propòsit de l'ensenyament, inclòs l'oral formal.

Solem creure que la parla informal s'aprèn de manera natural, amb l'adquisició del sistema del llenguatge, gràcies a la interacció constant amb la família, els amics i l'entorn. Però el dia a dia es va omplint de situacions comunicatives noves i diverses, que exigeixen destreses i coneixements particulars, que no podem pressuposar que s'aprenquin per defecte.

Diversos factors estan modificant aquest repertori d'usos informals, com: 1) la tecnologia, que expandeix les situacions en què parlem (i que en transforma d'altres); 2) l'increment de la llibertat d'expressió, que fa que els parlants puguem expressar opinions que abans ens reservàvem davant d'audiències que poden discrepar; 3) l'aprenentatge d'idiomes, que ens permet interactuar amb interlocutors d'altres indrets amb una llengua estrangera; i 4) el contacte amb parlants d'altres procedències i cultures, amb pràctiques comunicatives diferents de les nostres (costums, tradicions, formes de cortesia, codis no verbals), amb qui podem parlar en les llengües nostres.

Ja és corrent enregistrar una nota de veu a WhatsApp, fer un vídeo breu per explicar com se soluciona un problema o tenir una cita en línia amb algú que viu a milers de quilòmetres. Al revés, no cal donar instruccions per arribar a una localitat —tan freqüent als llibres de text de fa poc— o no cal descriure indrets i objectes —que ara podem mostrar en fotografia al mòbil— ja que no són imprescindibles amb les apps de fotografia i el GPS.

D'aquests factors segurament el tecnològic és el que està provocant canvis més grossos entre els joves, pel percentatge alt de penetració dels mòbils, les xarxes socials i els nous contextos informals de comunicació. Ja és corrent enregistrar una nota de veu a WhatsApp,

fer un vídeo breu per explicar com se soluciona un problema o tenir una cita en línia amb algú que viu a milers de quilòmetres. Al revés, no cal donar instruccions per arribar a una localitat —tan freqüent als llibres de text de fa poc— o no cal descriure indrets i objectes —que ara podem mostrar en fotografia al mòbil— ja que no són imprescindibles amb les apps de fotografia i el GPS. No oblidem, per acabar, que els assistents de veu (Siri, Alexia) van fent camí i que aviat haurem d'aprendre a parlar a un equip de música perquè s'engegui o a una habitació perquè s'il·lumini, en aquest camí d'increment de funcionalitats d'interacció humà-màquina que estem veient. En aquest marc, em referiré primer als contextos conversacionals, mediats o no per la tecnologia, per explorar després els enregistraments d'àudio i de vídeo, i acabar amb algunes reflexions didàctiques.

Cara a cara

L'oral informal prototípic és la conversa poligestionada (amb un o més interlocutors). És el gènere comunicatiu que aprenem primer i el que practiquem més sovint cada dia i al llarg de la vida. Aquí fem servir la llengua més natural, espontània i viva, que hem après de manera subconscient, i que usem sense control (planificació, correcció, avaluació). Fem els ulls grossos amb els jòquers (“quina cosa”, “dallonses...”), els dialectalismes, les interferències (“m’he enterat”, “tenir que”) o la sintaxi parlada, amb frases inacabades, relatius col·loquials o manca de concordances.

Més enllà d'aquestes qüestions de correcció, precisió i genuïnitat lingüística, de nivell oracional, també convé treballar aspectes menys corrents però que són també essencials per comunicar-se com:

- *Torns de parla.* Acceptar l'alternança i distribució de torns entre els interlocutors, saber intervenir i callar en el moment oportú, amb pocs solapaments o silencis.
- *Negociació de temes.* Saber introduir, dirigir i negociar els temes de conversa amb els interlocutors, tenir estratègies per “portar l'aigua al (nostre) molí”, “treure pilotes fora” o “no sortir amb ciris trencats”.
- *Cortesia.* Elegir la forma de tractament més apropiada (*tu* o *vostè* [que pot ser encara més apropiada per a alguns interlocutors]) o les salutacions i els comiats adequats segons el context, mantenint el nivell de formalitat sense opcions ni col·loquials o vulgars ni gaire cultes.
- *Rutines, rituals i fórmules.* Usar les fórmules habituals per a determinades situacions (*Gràcies / De res; Per molts anys! / En vida teva; Bon dia / I bona hora*).
- *Improvisació.* Poder intervenir de manera natural, sense preparació prèvia ni anticipació, trobant contingut i formes apropiades per a cada ocasió.
- *Conducta no verbal.* Acompanyar la parla amb els moviments no verbals apropiats (mirada, gestualitat, distància física i gestió de la temporalitat).
- *Patrons comunicatius.* Conèixer i seguir els intercanvis o les seqüències més habituals de cada context, com la dinàmica Pregunta-Resposta-Confirmació a l'aula, en una interacció

entre docent i aprenent, o una dinàmica de Saludar-Demanar-Confirmar la resposta-Agrair en una oficina de turisme.

Que puguem veure'ns en pantalla a través del mòbil o de l'ordinador ofereix més context a l'intercanvi i permet aprofitar més recursos no verbals (expressió facial, mirada, gesticulació, etc.)(...) Convé no oblidar que l'interlocutor ens observa i doncs que convé tenir cura de l'aparença (pentinat, vestit, objectes del fons o de damunt la taula) o de les accions que fem mentre parlem, que no es veuen parlant per telèfon.

Menció especial mereixen les converses orals no presencials però sincròniques, per telèfon i internet, limitades a l'àudio o incloent imatge (*Hangout, Skype, FaceTime, etc.*). Avui tothom sap mantenir una conversa telefònica, però no tothom ho fa amb la mateixa perícia. Hi ha interlocutors encantadors, amb qui construeixes converses ràpides, àgils i resolutives, i d'altres amb qui et trepitges, et confons, hi ha malentesos, silencis o sortides de to. Sabem prou bé que parlar per telèfon és més difícil que fer-ho cara a cara, on el contacte no-verbal afavoreix l'intercanvi.

Que puguem veure'ns en pantalla a través del mòbil o de l'ordinador ofereix més context a l'intercanvi i permet aprofitar més recursos no verbals (expressió facial, mirada, gesticulació, etc.), encara que no compartim l'espai i calgui recordar en tot moment que els parlants són a llocs diversos (i potser també horaris, pràctiques socials, cultures). Convé no oblidar que l'interlocutor ens observa i doncs que convé tenir cura de l'aparença (pentinat, vestit, objectes del fons o de damunt la taula) o de les accions que fem mentre parlem, que no es veuen parlant per telèfon.

Enregistrar àudios

Fa anys que tenim tecnologies analògiques i digitals per enregistrar la veu i per difondre-la (ràdios, cassetts, podcasts a la xarxa), però han estat les apps d'àudio (mòbil, portàtil, tauleta) i les xarxes socials (*Facebook, WhatsApp*) les que ha popularitzat l'ús corrent dels missatges orals adjuntats als grups de conversa. Molta gent prefereix fer un tall de veu en lloc de teclejar un escrit: perquè està fent altres coses o té les mans ocupades (passejar, feinejar, esperar en un embús); perquè té poca traça amb el teclat; perquè vol estalviar-se els dubtes ortogràfics; perquè s'explica millor parlant o perquè sent més emocionant i personal la veu que la grafia. En general, aquests discursos són:

- 1) breus (pocs minuts) i sostinguts (sense silencis o interrupcions d'altra mena);
- 2) monologats (tot i que és possible —però infreqüent que hi hagi més d'una veu—), mentre premem el botó d'enregistrar;
- 3) espontanis, poc o gens planificats (amb excepcions) i amb un cert “desordre”, amb repeticions, digressions, frases inacabades o abandonades, canvis de to, etc.;

- 4) adreçats a destinataris particulars, individuals o col·lectius, que escoltaran el tall en un altre moment i lloc, per la qual cosa convé usar els díctics (de lloc, temps, persona) com si estiguéssim escrivint una carta;
- 5) col·loquials, fluids, anant al gra;
- 6) amb pronunciació clara, encara que sigui dialectal i informal, perquè els contextos de producció o de recepció (soroll ambiental, més o menys accés a la xarxa, etc.) o enregistrament (més o menys qualitat) poden entorpir-ne la transmissió.

En conjunt, és un discurs fresc, viu i emfàtic, que mostra les emocions i la identitat de l'autor. En l'actualitat s'usa més amb valor transaccional o conversacional (instruccions per a una tasca, comentaris situats), que per desenvolupar un canal complet de publicacions o de podcasts, cosa que reservem al vídeo.

Enregistrar vídeos

Cada dia fem més vídeos casolans, amb el mòbil, sense edició, amb una certa preparació lingüística o una mica de planificació prèvia (llum, vestimenta, entorn), sense la sofisticació de les produccions professional. Les diferències més rellevants en comparació amb els àudios són:

- 1) la imatge en moviment aporta un context específic a la parla i, fins i tot, pot passar a ser més rellevant o central (de manera que la parla esdevé secundària, “un peu de foto”), i
- 2) els vídeos s'adrecen a audiències massives, si es publiquen a les xarxes socials de vídeos (*YouTube, Instagram, Snapchat, TikTok*), convertint a vegades els joves autors en *microinfluencers* (menys de 10.000 subscriptors) i *macroinfluencers* (més de 100.000 subscriptors), com és el cas de diversos youtubers catalans mundialment populars, que publiquen en castellà o d'altres idiomes, o d'altres menys coneguts internacionalment que publiquen en català (Youtubers.cat).

Vegem alguns dels gèneres més corrents de vídeos, sense ànim de ser exhaustius:

- *Protocol·laris*. Vídeos per saludar (benvinguda a un curs, retorn de Nadal, donar el bon dia o la bona nit), acomiadar (acabament del curs, vacances, etc.), felicitar (aniversari, boda, obtenció d'un premi, d'un grau acadèmic, etc.) o agrair algun fet en una circumstància concreta. Són més habituals per a audiències personals i privades.
- *Tutorials*: Expliquen un procediment més o menys tècnic com una recepta de cuina, la reparació de la cisterna del vàter, l'obertura i el tancament del gas en una casa, l'actualització d'un programa informàtic o els passos d'un *flashmob* en una celebració. Usen un vocabulari més especialitzat (amb termes i expressions per referir-se al camp d'acció) i sol planificar-se i organitzar-se en diverses fases o accions. La parla aquí busca la precisió perquè els mots han de quadrar amb la imatge i l'audiència ha de seguir cada pas i poder executar cada acció. La imatge pot mostrar només els objectes o artefactes que es van manipulant: els aliments i els estris de cuina, una pantalla d'ordinador que

executa actualitzacions, el moviment d'un ballarí, etc. Poden ser d'ús privat, per a uns pocs usuaris, o públics, difosos a través de la xarxa.

- *Gameplays*: Mostren i comenten partides completes o parcials d'un videojoc, fets en viu pel mateix videojugador comentador, amb un programa d'enregistrament de la pantalla de l'ordinador. Ensenyen a d'altres jugadors les tècniques per superar un nivell o un pas difícil del joc, mostren un estil particular de jugar o comparteixen l'experiència d'una partida viscuda amb els companys. El videojugador va comentant les incidències en el moment que ocorren, de manera improvisada, amb un estil emotiu i personal, sempre dins del marc de referència del joc, que és compartit pels interlocutors (i que sol ser molt difícil d'entendre als llecs). S'adrecen als *gamers* i fans de cada joc i es comparteixen en les xarxes socials corresponents. [Gaming.cat](#) ofereix una llista de [canals actius](#) de videojugadors.
- *Reptes*. Mostren i comenten algun desafiament (*challenges*) o prova que s'ha proposat l'autor (o els seus seguidors o companys), com aguantar-se el riure mentre s'escolten acudits, menjar bitxo sense fer ganyotes, empassar-se glaçons de gel, llançar una ampolla d'aigua mig plena i que quedi dreta, reconèixer objectes amb els ulls embenats, etc. Pot ser un repte individual o grupal, en forma de competició entre els participants. El vídeo documenta cada situació i la comenta en viu per passar l'estona i fer riure.
- *Booktubs* i *booktubers*. Presenten, comenten i recomanen llibres a partir de l'experiència personal de lectura. Solen centrar-se en el gènere narratiu i, a més d'una presentació breu del tema o de la trama (evitant espòilers), formulen les impressions personals de lectura *booktuber*. S'han popularitzat recentment entre els joves, amb canals de bibliotubers, concursos promoguts per institucions i celebracions presencials dels guanyadors, i també han estat objecte de recerca (Gemma Lluch [¿Cómo leemos en la Sociedad digital?](#)).
- *Booktrailers*. Presenten, resumeixen o animen a llegir novel·les o narracions de literatura infantil i juvenil, seguint la tradició dels tràilers audiovisuals de pel·lícules i sèries, fets amb finalitats comercials. Les editorials van adaptar aquest gènere comercial cinematogràfic a la literatura per a nens i joves, a través dels seus webs, i després diversos docents i institucions han aprofitat el gènere per animar els joves a llegir —i a produir vídeos per aconseguir més lectors—; vegeu el web [booktrailers.cat](#).
- *Videopoemes*. Presenten un poema (o un fragment) amb diversos efectes afegits. Més enllà de l'enregistrament d'un espectacle públic de lectura poètica o de la simple oralització d'uns versos, són creacions originals que incorporen imatge en moviment (paisatges, figures geomètriques, narrativa, etc.), música i altres efectes (postedició amb lletra, efectes visuals i sons, etc.). A mode d'exemple, el projecte [Viulapoesia.com](#) i l'arxiu [Summa](#) ofereixen un catàleg important d'exemples actuals, selecció de clàssics, poesia digital —no la confongueu amb la digitalitzada— i propostes didàctiques.

D'altres "gèneres" emergents de vídeos que han despertat interès juvenil són: *unboxing* o *haul* (desembolicant i comentant alguna cosa comprada), preguntes i respostes, vídeos amb animals, paròdies i comèdies, o jocs de manipulació (Lego, Playmobil, etc.). En general, aquests vídeos comparteixen la majoria de trets lingüístics i discursius amb els àudios mencionats més amunt. Pel que fa a la imatge, podem fer una distinció entre:

- 1) gèneres que prioritzen la imatge en moviment (tutorials, *gameplays*, reptes, *unboxing*), perquè aquesta estructura el discurs i la parla la descriu, comenta o "explica verbalment", a fi de fer més comprensibles unes imatges desconegudes (complexes, ràpides, específiques, etc.); i la parla no deixa de ser important pel fet de ser secundària;
- 2) gèneres que prioritzen la parla (protocol·laris, *booktubers*, *booktrailers*), perquè aquesta vertebrada el vídeo, encara que la imatge (aspecte físic de l'autor, escena, trama, etc.) pugui adquirir rellevància en alguns moments.

El llenguatge que utilitzen aquests vídeos tenen algunes paradoxes que els fan particulars. D'una banda, els youtubers solen preferir: 1) un registre col·loquial, proper al carrer; 2) una parla emfàtica o exagerada (fins i tot un xic estafeta), incorporant expressions característiques per diferenciar-se i significar-se, i 3) una velocitat d'elocució ràpida o accelerada. I mantenen aquests trets encara que aspirin a audiències massives i diverses, d'arreu del planeta, que segurament podrien entendre millor una varietat estàndard que neutralitza els dialectalismes o evita les formes més locals. De l'altra, aquest llenguatge generalista, subjectiu i emotiu ha de poder incorporar els termes específics d'activitats tècniques (tutorials, *booktubs*, *unboxing*, etc.).

N'és un exemple característic el canal de vídeos de pagesia de Miquel Montoro (canal "[Uep! Com anam? IB3](#)"). La seva varietat mallorquina local i juvenil (de Sant Llorenç des Cardassar), sense concessions lingüístiques, no li impedeix tenir milions de visualitzacions, gràcies a la subtitulació en altres llengües, l'impacte en les xarxes socials i els comentaris dels seguidors (a més del suport dels mitjans tradicionals).

Pel que fa a la qualitat tècnica, els vídeos poden ser simples (presa única amb mòbil o captura de pantalla, *selfie*) o més elaborats (amb diversos plànols i muntatge) i amb postedició o sense (afegint-hi títols, dibuixos i efectes diversos [gotes de suor o plor, galtes vermelles, banyes, pèls de gat, nas de gos, etc.]). La parla que acompanya el vídeo pot variar també força, des de la improvisació (*gameplays*, reptes) fins a la preparació meticulosa amb l'ús de vestuari i attrezzo o la redacció d'un guió (protocol·laris, *booktub*).

El procés d'elaboració és variat. Alguns tutorialistes i *gamers* enregistren vídeos sobre la marxa, sense assaig; si s'equivoquen recomencen de nou i repeteixen l'operació tants cops com faci falta fins que surti bé. Els aspirants a youtubers, que han d'alimentar periòdicament una audiència assedegada, són més perfeccionistes: planifiquen amb estratègia i sofisticació els *posts*, busquen temes d'interès, segueixen els companys més famosos per trobar-hi idees, preparen els escenaris i el discurs amb meticulositat, assagen amb antelació; tenen al cap el dia concret i l'hora en què cal publicar cada vídeo, etc.

Finalment, recordem que la publicació de vídeos entre joves (i no tan joves) forma part d'una pràctica social més genèrica a l'entorn d'aquest format audiovisual i dels seus joves *prosumidors* (consumidors i productors). Abans d'obrir un canal i començar a publicar vídeos, molts joves segueixen alguns canals de youtubers famosos, comenten els seus vídeos en línia (al canal de l'autor o als seus perfils) i els comparteixen amb els companys de classe. Aquestes tasques serveixen per construir afinitats entre joves, per fer amics en línia i per construir una identitat social juvenil.

I a l'aula?

A fi de formalitzar la pràctica i dotar-la de reflexió lingüística i esforç personal, convé fixar prèviament uns objectius d'aprenentatge (lingüístic o literaris), presentar una rúbrica o uns criteris d'avaluació (que es corresponguin als objectius) i ajudar l'aprenent a planificar la producció del vídeo amb l'escriptura prèvia d'esborranys (storyboard, guions, anticipació d'expressions que es posen usar, etc.). També convé visualitzar i comentar abans a classe exemples previs de vídeos fets per altres alumnes i adreçats a audiències reals.

El primer punt consisteix, sens dubte, a establir objectius i competències d'aprenentatge en aquest àmbit de l'oral informal. Potser no són tan prioritaris o deficitaris com d'altres àmbits (comprensió lectora, expressió escrita, oral formal), però també poden tenir un espai en la pràctica educativa. Alguns suggeriments i orientacions per fer-ho són, per exemple, aquests:

- *Treball cooperatiu.* La interacció cara a cara entra en joc en les tasques per parelles o en equip. Podem aprofitar-les, al llarg del treball per projectes o de seqüències didàctiques, per educar en la gestió dels torns de parla (usant fitxes per parlar, a l'estil del dòmino), en la negociació de temes (preparant guions previs), l'ús de models i patrons comunicatius (oferint exemples d'actes de parla concrets de salutació, agraïment, confirmació, etc.).
- *Enregistrament d'àudios i vídeos.* Cada cop més docents proposen als alumnes fer un vídeo (amb àudio) en lloc d'escriure un treball o una redacció. El format audiovisual és més proper a les pràctiques ocioses de molts adolescents i pot motivar més, també perquè pot rebre comentaris i reaccions d'espectadors reals, si es publica en un web del centre o en un espai personal de l'alumne. Els gèneres videogràfics mencionats més amunt són opcions efectives per desplegar un bon treball d'exposició oral, de dicció d'una peça literària, de comentari vibrant d'una partida, etc. Alguns gèneres (*booktrailers*, clips poètics) ja tenen una certa tradició a l'aula de secundària.

A fi de formalitzar la pràctica i dotar-la de reflexió lingüística i esforç personal, convé fixar prèviament uns objectius d'aprenentatge (lingüístic o literaris), presentar una rúbrica o uns

criteris d'avaluació (que es corresponguin als objectius) i ajudar l'aprenent a planificar la producció del vídeo amb l'escriptura prèvia d'esborranys (*storyboard*, guions, anticipació d'expressions que es posen usar, etc.). També convé visualitzar i comentar abans a classe exemples previs de vídeos fets per altres alumnes i adreçats a audiències reals.

- *Tecnologies de la veu.* La xarxa ofereix cada cop més tecnologies de la parla, gratuïtes i disponibles en tot moment. Les més rellevants es relacionen amb la traducció i interpretació entre idiomes, que a poc a poc van millorant i adaptant-se a les necessitats quotidianes. I comencem a trobar recursos per millorar competències orals, com millorar la pronunciació escoltant i imitant oracions i fragments de text oralitzats pel traductor de *Google*, sigui per conèixer la fonètica d'algun mot especial o per practicar-la si és difícil. També són prometedores —però poc habituals encara— les tasques per parlar a una màquina: per donar instruccions (“Ok, Google, tanca la música; busca un restaurant obert a prop, vull veure fotos del Canigó”, etc.) o per alimentar de text oral un programa de traducció o transcripció; aquestes opcions ens demanaran parlar amb una dicció clara i vocalitzada i a una velocitat adequada perquè el sistema de reconeixement de veu ens entengui.

Hauríem de superar l'encotillament que suposen els departaments i els horaris segregats d'idioma i de llengua catalana o castellana, i plantejar tasques plurilingües en què els alumnes treballin en les llengües que coneixen (més o menys), i també perquè saltin de la parla a l'escriptura.

- *Mediació.* En un país plurilingüe com el nostre, en què els alumnes aprenen tres llengües curriculars —si no més—, i encara poden tenir-ne d'altres a casa, les tasques de mediació (és a dir, de traducció, interpretació, subtitulació, doblatge i anotació) no haurien de ser estranyes ni inusuals. Hauríem de superar l'encotillament que suposen els departaments i els horaris segregats d'idioma i de llengua catalana o castellana, i plantejar tasques plurilingües en què els alumnes treballin en les llengües que coneixen (més o menys), i també perquè saltin de la parla a l'escriptura.
- El projecte europeu ClipFlair, amb nombroses llengües europees, ofereix: 1) programes en línia senzills i operatius per doblar, subtitular i anotar vídeos (amb tutorials, exemples, guies, preguntes més freqüents), un repositori lliure de clips de pel·lícules famoses, dibuixos animats, reportatges i d'altres formats de vídeo per treballar aquestes competències, i una comunitat de docents dinàmica i cooperativa per compartir l'experiència.

Esperem que amb un treball més actiu, centrat en l'aprenent i més connectat amb la realitat de fora de l'aula, l'ensenyament de la parla sigui més efectiu i també més útil per l'aprenent i per a tota la comunitat.